

Nada și chiticul

Alecu Donici

Deși n-am darul de ghicit,
Văzând însă pe flutur pe lângă lumânare,
Prezicerea-mi îndată își are-a ei urmare:

Că el nu scapă nepârlit!
Aceasta-i o asemănare,

Din care cititorii pe samă-și vor opri
Cât bunele lor simțuri în parte vor dori.
Iar eu aud adese iertând întâi greșală
Sub nume de o glumă, de cuget trecător;
O! toate trec pe lume, dar fapta rea-i fatală,
De-a ei ademenire nu poți scăpa ușor.

Judecătorul care
La-ntâia lunecare

Vrea cugetul s-adoarmă cu pilda unor alți...
Să știi că-n mârșăvie va-ntrece pe ceilalți.
Un cămătar ce-odată luă pe an dobândă
Cât capete e-n stare pe tatăl său să vândă.
Un avocat ce crede să facă negrul alb
După a mea părere are moral cam slab.

Un june crescut bine,
Dar prea-ncântat de sine,

În oarba-i îngâmfare pe loc e cap stricat.
O jună frumușică ce curte nu primește,
Mai mult însă cu unul prin unghiuri șopotește

Și e nepăsătoare către al său bărbat...
Se află pe un luciul oricând de-alunecat.
Acela care-i place tot intrigi să adune,
Umblând din casă-n casă, le-nvață de minune,
Dar mai târziu... Văd însă că sporul de vorbit
M-ar da de gol la lume că am îmbătrânit,
Căci vremea către toamnă se face mai ploioasă,
Iar vârsta naintată de vorbă bucuroasă.
Să las dar alte pilde și fabula să-mi spun,
Așa precum mi-au spus-o și mie un om bun.

La heleșteu, nu mare, în unda-i acea lină,

De caracudă plină,
Cu undițe băieții și leneșii din sat
Chitici de toată mâna undea neîncetat.
Unditul, ca și pânda, vrea mai ales răbdare...
De multe ori pescarul în lungă așteptare
La legănânda plută se uită neclintit:

Ea piere; el smucește
Și-n loc să tragă pește,

Se-ncredințează numai că nada i-a lipsit:
Chiticul de sub mână îi și făcu răpire.
Astfel un chitic sprinten, sumeț din a lui fire,
Cam înșela adese și pe pescarii mei.
Dar nu-i trecu prea multe; căci într-o zi, când ei
Undeau întru răbdare, chiticul se-ncântase

Și caracude mii
În preajmă-i adunase:

- Uitați-vă - le zise - cum stau delaolaltă
O nadă... două... trii...
L-al patrulea... adio, prea fericita baltă

Și toți chiticii vii!

Așa el adevărul târziu l-au priceput:
Că de ademenire să fugi la început.